

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Illvstrissimi Viri Petri De Marca Archiepiscopi Parisiensis Dissertationvm De Concordia Sacerdotii Et Imperii, Sev De Libertatibvs Ecclesiæ Gallicanæ, Libri Octo

Marca, Pierre de

Parisiis, 1669

I. In synodis provincialibus agitabantur causæ ecclesiasticæ.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15617

synodi experiantur examen. Quæ verba omnino descripta sunt ex canone xx. Antiocheno. Similia à Carolo Calvo postulavit Synodus Lingonensis anno octingentesimo quinquagesimo octavo. Et Concilium quidem Lateranense sub Innocentio III. ea Concilia semel in anno celebrari præcepit. Sed, longiorem moram præscriperunt Concilia Basileense & Tridentinum, & Constitutio Blesensis; quæ unoquoque triennio jubent ea Concilia convocari. Quod spatium definitum est ad exemplum Concilij Matisconensis secundi. Sed in eo aberratum est, ob hoc videlicet quòd canon ultimus illius synodi explicatus est de Conciliis provincialibus; qui tamen loquitur de Conciliis generalibus Gallia, ut dicam inferius.

Ordonnance de
Louis.

CAPVT XIV.

Synopsis.

- I. In synodis provincialibus agitabantur causa ecclesiastica.
- II. Majores cause referebantur ad sedem apostolicam. Iudicia synodorum provincialium qua lata erant de disciplina, suprema erant auctoritatis; nec ab eis appellare licebat. Quid placitum Concilio Sardicensi; quod nihil detrahit de suprema Conciliorum provincialium auctoritate; quoad Presbyteros. Canones Sardicenses proferuntur à Zozimo Papa sub titulo Nicanorum.
- III. Hic agendi modus offendit Afros. Status controversia proponitur. Verus canonis xvii. Sardicenses sensus adfertur. Explicantur verba epistola Concilij Africani ad Celestinum. Balsamo notatus.
- IV. Concilium Carthaginense vetuit ne Presbyteri ad transmarina iudicia appellent.
- V. Suprema illa potestate fruebantur Concilia provincialia Galliarum. Probatum ex Innocentio primo.
- VI. Et ex Concilio Francofordinensi. Cur ad hæc Concilia convenire iubeantur Comites.
- VII. Conciliorum provincialium suprema potestas confirmata est in Concilio viii. Oecumenico.
- VIII. Sub Carolo Calvo primum infracta eorum auctoritas, ob appellationes Presbyterorum ad sedem apostolicam. Transmarinum iudicium, & Transalpinum. Servandos canones admonet Carolus ad Ioannem VIII. scribens.
- IX. Quædam Ecclesia consentiebant Presbyteros damnatos iudicari in Synodo Romana. Fraclara distinctio Caroli.
- X. Ecclesia Gallicana non pertinet ad specialem Diocesim Romanam. Nicolai primi plenum calliditate consilium Episcopos Gallicanos ad Concilium Romanum invitantis. Eius consilium eludunt Episcopi Gallicani. Quandonam q̄ teneantur accedere ad Concilium Romanum. Urget iterum Nicolaus, sed irritum conatum. Princeps iure proprio prohibere potest ne Episcopi regni sui Romam accedant.
- XI. Ioannes VIII. Episcopos Gallicanos revocavit ad observationem prisca consuetudinis. Tempe-

ramentum Hadriani II. in causis Presbyterorum. Eorum successores appellationes Presbyterorum admiserunt.

XII. Concilia provincialia possunt condere canones, modo contrarij non sint canonibus Conciliorum generalium. Probatum variis exemplis ex Gallia & Hispania. Item ex auctore Apologetici pro Decretis Gregorij septimi.

XIII. Notatus Gratianus; à quo recedit auctor Glossa. Seculi nostri sententia de auctoritate Conciliorum provincialium. Declarationes Cardinalium pro explicatione Concilij Tridentini non obviunt apud nos.

I. **Q**VENAM materia tractanda sunt in his Conciliis provincialibus definiti canon quintus Nicænus, itemque vigesimus Antiochenus. In eum itaque census referendæ sunt causæ Clericorum & laicorum qui ab Episcopis suis excommunicati sunt, accusationes adversus Episcopos, difficultates quæ contingebant circa administrationem bonorum ecclesiasticorum, & in universon, omnes controversiæ & dubitationes quæ ad ceremonias sacrorum, personas, & res ecclesiasticas pertinent. Propter utilitates ecclesiasticas & absolutionem earum qua dubitationem controversiamque recipiunt. Hæc autem omnia unico verbo complectitur Concilium Chalcedonense, & *ἀνακρίνωτα*, que emerferit, ut vertit Dionysius Exiguus, id est, negotia quæ incidunt, quod in Novella Constitutione cxxxvii. explicavit Imperator Iustinianus.

II. Materiae fidei, & majores dubitationes, quæ pertinebant ad aliquod caput disciplinae canonicae quod nondum satis explicatum esset, referebantur ad Papam in Occidente per Consultationes; ut fusciferui in dissertatione de iudiciis canonicis Episcoporum. At iudicia in synodis illis reddita quoad disciplinam, summæ erant auctoritatis, ut constat ex Concilio Nicæno, non solum quoad correctionem & depositionem Presbyterorum aliorumque inferioris ordinis Clericorum, sed etiam quoad depositionem Episcoporum. Itaque appellationi locus non erat, nullaque alia antiquitus ratio suppetebat damnatis quam ut rescripto Principis negotium retractaretur in majore synodo; quando videlicet agebatur alicujus Episcopi causa, aut aliquod negotium magni momenti. Ei auctoritati temperamentum in Occidente adhibuit Sardicensis Synodus, in gratiam Episcoporum gradu suo dejectorum; data nimirum licentia appellandi apostolicam sedem, ut iudicium renovetur in provincia, si Romanus Episcopus existimaverit renovandum esse. Quoad verò Presbyteros & laicos excommunicatos nihil innovatum fuit: quoniam